

3301 2den Del. af Finantslovs. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3302

derom maa vi dog vist alle være enige, at Forstærkningen indbefatter nogle af vore bedst indøvede Tropper; vi have maasse knap saa godt indøvede Tropper som dem, her er Tale om. Jeg tror, at hvis der udbrød Krig, skulde det nok vise sig, at de vilde udfylde deres Pladser. Den ærede Ordfører gjorde ogsaa gjældende igaar, at de skulde ind for at se paa hinanden. Ja, det er det gamle Spøgelse, der er dukket op fra Ifjor, at det er nødvendigt at kjende hinanden, for at Officererne og Mandskabet kunne arbejde sammen; men jeg vil nødig have, at den Anskuelse skulde vinde Bifald her i Thinget, thi jeg tror, at det er en feilagtig Opfattelse af Sagen. Naar der nemlig er Officerer, der ville gjøre deres Pligt, og man har Mandskab, der er indøvet, saa kan det nok gaa, uden at de have set hinanden. Jeg tror, at der er mange Officerer, som ere komne til Afdelingerne, og som aldrig have set Mandskabet, men desuagtet er det gaaet meget godt. Denne Udtalelse af Ordføreren maa jeg altsaa modsætte mig. Jeg skal ikke videre følge de Talere, der have havt Ordet i Sagen, men blot tilføie en lille Bemærkning til, hvad den ærede sidste Taler anførte. Jeg anerkjender det ærede Medlems store Krigskundskab saavel praktisk som theoretisk, men desuagtet kan jeg ikke bilige den Opfattelse, han for en Del har gjort gjældende saavel Ifjor som iaar med Hensyn til det Spørgsmaal, her er Tale om. Det ærede Medlem sagde Ifjor under denne Sags Behandling, at Mennesket ikke kan arbejde i det Gvindelige, men man have en Ferie; lad dem saa opsætte deres Ferie til den Tid, til Indkaldelsen, det er Gavn baade paa Sjæl og Legeme at komme ud at marschere. Ja, jeg skal gjerne indrømme det ærede Medlem, at der kan være visse Statsborgere i Samfundet, som kunne have godt af at komme ud at marschere for at udføde de ufunde og fugtige Duster, der saa let induges i Legemet, og som kunne virke fordærveligt maasse ogsaa paa Sjælen; og det er jo muligt, at det ærede

Medlem har tænkt paa noget Eignende; thi, som Ordsproget siger, hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med, men det gjælder ikke om disse Folk.

Schleppegrell: Det Punkt, hvorom jeg vil tale, er Forstærkningen. Jeg skal ikke trætte med mine Bemærkninger i den Anledning, da Sagen er bleven omdebatteret i forrige Sæstion og tildels ogsaa bleven det nu, men jeg kan dog ikke tilbageholde en Betragtning i Anledning af dette Spørgsmaal, og det er den, at jeg vil bede Dem lægge Mærke til, at da Hærloven blev vedtagen her i Thinget, blev det tillige vedtaget, at den skulde være gjældende indtil 1873. Betragte vi nu Hærloven, ville vi finde, at Forstærkningsinstitutionen er en integrerende Del af Hæren, og man kan dog ikke godt sige, at Hærloven bestaar, naar man tager en væsentlig Del af den og omstyrer denne. Det synes altsaa at være en Selvmodsigelse, naar man siger, at Hærloven skal bestaa til 1873, og man dog slet ikke vil lade den komme i Virksomhed i den Tid; det er jo i Virkeligheden at omstyrte Hærloven. Man beragter sig paa, at der staar, at Forstærkningen kan indkaldes, men som jeg allerede har sagt, Loven vilde komme i Modsigelse med mig selv, dersom dette „kan“ forklares saaledes, at det ligger i den lovgivende Magts Hænder at negte Indkaldelsen. Det er tydeligt, at Meningen af dette „kan“ er, at Ministeren kan eller kan lade være — man har villet give ham frie Hænder — at indkalde Forstærkningen. Havde der staaet, at Forstærkningen skal indkaldes, havde Ministeren været nødsaget til at indkalde den hvert Aar, men man har netop villet give ham Frihed til at indkalde den, naar han maatte anse det for nødvendigt, og lade være at indkalde den, naar han ikke ansaa det for nødvendigt at indkalde den. Jeg kan derfor ikke indse Andet — og jeg beklagede Ifjor, at den ærede Minister havde forlangt en Indvilligelse i den